

Hồi 37

Tử Cốc

Tử Cốc vẫn là Tử Cốc, không có hoàng kim, chẳng có cung điện, chẳng có gì cả. Cỗ xe ngựa chạy phía trước vừa vào cửa khẩu Tử Cốc bỗng biến mất một cách thần bí.

Sáng sớm, mặt trời vừa lên. Ánh nắng soi trên hắc thạch nhẵn bóng, phản chiếu sắc vàng như hoàng kim, rất tiếc hắc thạch vẫn hoàn hắc thạch, dù chúng có ngời lên ánh gì thì vẫn là hắc thạch, chẳng phải hoàng kim. Thế hoàng kim ở đâu?

Nếu nơi đây thật sự chẳng có hoàng kim, thì Vô Thập Tam dùng cách gì mua chuộc đám người kia?

Mã Như Long lo nghĩ đến Đại Uyển, chứ không quan tâm đến hoàng kim. Y tin rằng chỉ cần tìm được cỗ xe ngựa kia là có thể tìm được Đại Uyển. Một cỗ xe sáu ngựa làm thế nào biến mất trong phút chốc?

Mã Như Long bỗng thốt lên:

- Ở bên dưới!

Mọi người hỏi:

- Cái gì ở dưới?

- Xe ngựa, hoàng kim, người, tất cả đều ở bên dưới. Dưới lòng đất chắc hẳn có một căn cứ có qui mô rất lớn.

Điều này chẳng phải ảo tưởng. Có vàng là có thể làm được nhiều chuyện tưởng chẳng thể làm được. Nếu nói nơi đây có căn cứ bí mật dưới lòng đất, thì có lẽ người duy nhất có thể tìm ra ngõ vào là Du Lục.

Song Du Lục lắc đầu bảo:

- Các vị lầm rồi, bọn chúng chẳng phải ở dưới đất, mà là ở bên trên.

- Ở trên?

Mã Như Long quay đầu nhìn theo ánh mắt của Du Lục, thì thấy thanh đao cong dắt bên thắt lưng màu đỏ như máu. Tên hầu Ba Tư có đường đao sấm sét đang đứng trên một tảng đá phía trên cửa khẩu vào cốc, y đang vẫy tay về phía Mã Như Long.

Giọng tên hầu Ba Tư nghe lơ lơ nhưng vang dội:

- Mã Như Long! Ai là Mã Như Long, người muốn tìm Đại Uyển, thì phải đi theo ta, ai khác đi theo thì Đại Uyển sẽ chết.

Bầu trời trong xanh, ánh nắng chan hòa, cuộc sống hãy còn đa sắc đa dạng như thế, có ai muốn chết? Thế nhưng trên đời này vẫn có người đi làm những chuyện chắc chắn đưa đến cái chết. Chỉ cần họ cảm thấy có chuyện phải làm, dù có biết tất phải chết cũng không từ.

Mã Như Long là loại người này. Y chậm rãi quay lại đối diện với các bằng hữu, họ cũng hiểu tính y.

Thiết Chấn Thiên vốn không muốn nói, vì có nói bất cứ điều gì cũng vô dụng, nhưng y vẫn có điều cần phải nói. Y lên tiếng:

- Con người ấy là một kẻ điên, hấn giết người không cần có lý do nào cả.

- Đệ biết chứ.

- Huống hồ chi lần này hấn có lý do để giết lão đệ, bởi vì lão đệ đã gạt hấn một lần, lần này chắc chắn hấn sẽ không bỏ qua, hạ xong lão đệ thì hấn vẫn có thể giết Đại Uyển.

- Điều này đệ cũng biết.

- Vậy ngươi vẫn muốn đi sao?

Mã Như Long chăm chú nhìn Thiết Chấn Thiên:

- Nếu đổi là lão huynh, thì huynh có đi chăng?

Thiết Chấn Thiên thở dài:

- Ta cũng sẽ đi, nhất định phải đi.

Thiết Chấn Thiên bước đến cầm chặt tay Mã Như Long, Du Lục cũng bước đến bắt lấy bàn tay kia của Mã Như Long, sau đó cả hai lẳng lẳng bước tránh đi. Họ biết Tạ Ngọc Luân nhất định còn nhiều điều muốn nói với Mã Như Long, họ không muốn nghe, cũng không nỡ nghe.

Ánh nắng đang soi mặt Tạ Ngọc Luân, nắng thật rực rỡ, mà sắc mặt của cô thì trắng xanh như ánh trăng.

Lần này cô không nhỏ lệ, chỉ khẽ cười nói:

- Tôi biết công tử nhất định sẽ đi, nếu như tôi lọt vào tay bọn chúng, thì công tử cũng nhất định sẽ đi. Tôi chỉ muốn công tử hiểu rõ một điều.

- Chuyện gì?

- Bất kể công tử chết hay sống, bất luận trong lòng công tử thương ai, thì tôi cũng đã thuộc về công tử.

Nụ cười của Tạ Ngọc Luân càng thêm lương hơn:

- Có khi nào công tử tự hỏi mình, trừ công tử ra, tôi còn có thể lấy ai khác nữa?

Mã Như Long đã đi, y bỏ đi không nói một lời nào cả, y chẳng thể trả lời câu hỏi của Tạ Ngọc Luân, cũng không dám nhìn lại nụ cười của cô. Mã Như Long đi rồi, thì bầu trời vẫn trong xanh, ánh nắng vẫn tươi sáng, những viên hắc thạch dưới đất vẫn ánh lên sắc vàng, bởi vạn vật chẳng khi nào thay đổi vì sự sinh tử của bất cứ kẻ nào.

Mã Như Long đi đã khá lâu mà vẫn chưa quay lại.

Tạ Ngọc Luân vụt nói:

- Các vị đi đi.

Thiết Chấn Thiên hỏi:

- Cô bảo chúng ta đi à? Tại sao?

- Các vị cũng biết y sẽ không trở lại, còn đợi làm gì nữa? Tiếp tục chờ có lợi gì đâu?

Du Lục đột nhiên la lớn:

- Có lợi chứ.

Tạ Ngọc Luân hỏi:

- Lợi chỗ nào?

Du Lục đáp:

- Tôi đã tìm ra rồi!

- Các hạ tìm thấy cái gì?

Du Lục không đáp, y dùng hành động trả lời. Y đã tìm ra bí mật của Tử Cốc, y tìm thấy chìa khóa vào bí thất.

Hắc thạch lấp lánh dưới ánh nắng, hàng ngàn vạn viên hắc thạch trông tựa tựa nhau cả, nhưng thực chất thì chúng không giống nhau.

Kinh nghiệm của Du Lục giúp y phát hiện ra giữa hàng ngàn vạn viên hắc thạch lại có bốn mươi chín viên khác thường. Mã Như Long không lầm, bí mật của Tử Cốc quả thật nằm dưới lòng đất. Ngõ vào thạch thất bí mật nằm trong phạm vi bốn mươi chín viên đá khác thường kia, Du Lục đã tìm ra chìa khóa vào, chỉ tiếc là Mã Như Long đã đi rồi.

Hẻm núi hoang hiem trở, cỏ cũng không mọc. Mã Như Long lặng lẽ bước theo tên hầu Ba Tư, chẳng biết đi đâu, cũng không rõ đã đi bao xa. Y hiểu ra cỗ xe ngựa mà y đuổi theo đã đi đâu. Xe không biến mất, cũng không chui vào cốc, mà đi vòng sau tảng đá lớn vào hẻm núi này.

Chẳng ngờ hẻm núi hiem người đến này lại đủ rộng cho cỗ xe ngựa đi qua. Tuy nhiên cuối đường chẳng có cung điện nguy nga, thậm chí nhà cửa đều không có, chỉ có một hang động sâu hút, ước tính cũng vừa đủ rộng cho xe ngựa đi vào. Ánh nắng không vào trong hang, nên Mã Như

Long không nhìn thấy cảnh bên trong hang, chỉ thấy Vô Thập Tam vòng tay đứng một mình trước miệng hang, xem ra rất nhàn nhã.

Cuối cùng Mã Như Long cũng nhìn rõ con người này. Vô Thập Tam cũng đang nhìn Mã Như Long, hai người đối diện nhìn nhau chăm chú rất lâu, Vô Thập Tam bỗng nở một nụ cười quái dị khó hiểu. Y đột nhiên thốt lên một câu thật bất ngờ:

- Tấn tuồng của chúng ta phải chăng đã đến lúc nên chấm dứt?